



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 1043/2020**  
**21.10.2020. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Михајловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К број 94/18 од 03.02.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 367/2020 од 14.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 21. октобра 2020. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Михајловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К број 94/18 од 03.02.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 367/2020 од 14.07.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Алексинцу К број 94/18 од 03.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, и истовремено је одређено да ће о трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем.

Оштећена МТР „ББ“ из ..., власништво ВВ, упућена је на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 367/2020 од 14.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Алексинцу К број 94/18 од 03.02.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Михајловић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 61. КЗ, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је решењем Министарства пољопривреде и заштите животне средине – Управе за ветерину 116-04-16/2012-05 од 12.03.2015. године опозвано решење број 116-04-16/2012-05 од 06.06.2012. године, којим је Републички ... инспектор – окривљени АА привремено удаљен са рада због покретања дисциплинског поступка закључком од 05.06.2012. године због теже повреде дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, јер је наступила апсолутна застарелост вођења дисциплинског поступка. С тим у вези, у захтеву се истиче и да је окривљени АА са радног места ... удаљен из разлога теже повреде дужности из радног односа, те да је у вези са истим догађајем покренут и кривични поступак против окривљеног због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ у продуженом трајању – у вези члана 61. став 5. КЗ, па како је у предмету 116-04-16/2012-05 покренут, а затим и правноснажно окончан дисциплински поступак против окривљеног, то је према ставу браниоца побијаним пресудама учињена повреда одредаба члана 4. ЗКП, којом је прописана забрана понављања поступка који је окончан одлуком која је стекла статус пресуђене ствари.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП, прописано је да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Дакле, правило *ne bis in idem* (пресуђена ствар), не односи се на истовремено вођење дисциплинског и кривичног поступка, већ се односи на поновно доношење правноснажне судске одлуке, против истог окривљеног и поводом истог догађаја. Стога вођење дисциплинског поступка у конкретном случају није представљало

сметњу да буде вођен и кривични поступак против окривљеног, нити указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Наиме, дисциплински поступак се води због лакших и тежих повреда радне обавезе, и у том поступку се утврђује дисциплинска одговорност за учињене повреде посебних правила понашања којих се запослени морају придржавати на раду и у вези са радом, а за које се могу изрећи прописане дисциплинске мере радноправног карактера, док се кривичним правом штите основне друштвене вредности, кроз прописивање кривичних дела и кривичних санкција као репресивних мера које се могу изрећи учиниоцу кривичног дела, са циљем сузбијања криминалитета.

Имајући у виду наведено, то без обзира на чињеницу што је дисциплински поступак вођен због догађаја који произилази из истих чињеница, у конкретном случају није испуњен критеријум да се ради о правноснажно пресуђеној ствари у смислу члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, па стога окончањем дисциплинског поступка нису постојале процесне сметње да се против окривљеног води друга врста поступка поводом истог животног догађаја, у конкретном случају кривичног поступка пред редовним судом.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

Исти захтев је у преосталом делу одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у преосталом делу наводи да у конкретном случају окривљени АА није имао својство службеног лица у обављању послова ... надзора, из којих наводи произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено. Међутим, у вези са овом повредом, бранилац у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да нижестепени судови нису утврдили постојање својства окривљеног са овлашћењима у вршењу послова инспекцијског надзора у смислу члана 146. став 1. тачка 26. Закона о ветеринарству, обзиром да је окривљени био запослен у Одељењу за ..., те је могао поступати искључиво у складу са чланом 149. Закона о ветеринарству, а не супротно одредби члана 146. став 1. тачка 26. Закона о ветеринарству.

Захтевом се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП истицањем да су нижестепени судови пропустили да правилно примене одредбу члана 61. став 5. КЗ, јер збир новчаних износа означених на три рачуна који су евидентирани у завршном рачуну, представља битан елемент који указује на лакшу правну квалификацију у конкретном случају – на кривично дело из члана 359. став 1. КЗ, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења јер је протекло више од 10 година од издатих рачуна и наводних инкриминисаних радњи према оштећенима.

Бранилац окривљеног изложеним наводима захтева оспорава закључак нижестепених судова да се у радњама окривљеног стичу битни елементи кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, због ког је оглашен кривим, и фактички износи сопствени чињенични закључак

везано за новчане износе у завршном рачуну, те да се стога ради о кривичном делу из члана 359. став 1. КЗ, а из чега изводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, бранилац окривљеног нижестепене пресуде и у овом делу оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник  
Снежана Меденица, с.р.**

За тачност отправака  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић

**Председник већа-судија  
Невенка Важић, с.р.**